

Met haar tweede middel stelt rekwirante dat het Gerecht het begrip voordeel onjuist heeft toegepast doordat het geen algemene analyse heeft willen uitvoeren van alle bepalingen van de afwijkende belastingregeling. Deze regeling, ingevoerd bij wet nr. 90-568, voorzagt namelijk in twee specifieke vormen van belastingheffing, te weten een „forfaitaire heffing” in de jaren 1991 tot en met 1993, die had geleid tot een te hoge belasting van rekwirante in verhouding tot het gemene recht, en de normale heffing, in de periode 1994-2002, die voor haar een gunstig fiscaal effect had gehad. Door de effecten van de gehele afwijkende belastingregeling niet voor beide betrokken perioden te willen afzetten tegen de normale regeling, heeft het Gerecht op meerdere punten onrechtmatig gehandeld.

Met haar derde middel stelt rekwirante schending van het vertrouwensbeginsel doordat het Gerecht niet heeft willen verklaren dat het stilzwijgen van de Commissie in haar beschikking van 8 februari 2005 betreffende La Poste, inzake de ingevoerde belastingregeling, bij rekwirante het vertrouwen heeft kunnen wekken dat de in geding zijnde maatregelen in overeenstemming waren met de regels op het gebied van staatssteun. Voorts heeft het Gerecht geen rekening gehouden met bepaalde aan het onderhavige geval eigen uitzonderlijke omstandigheden, die de toepassing van het vertrouwensbeginsel rechtvaardigden.

Met haar vierde middel stelt France Télécom dat het arrest onvoldoende is gemotiveerd, doordat het Gerecht zijn eigen motivering in de plaats heeft gesteld voor die van de Commissie in antwoord op haar argumenten betreffende schending van het beginsel van verjaring van de steunregeling. Zo had de verjaringstermijn van tien jaar van artikel 15, lid 1, van verordening (EG) nr. 659/1999⁽¹⁾ volgens rekwirante moeten worden berekend vanaf 2 juli 1990, de datum waarop bij wet nr. 90-568 de in geding zijnde belastingregeling is ingevoerd, en niet vanaf de dag waarop de steun daadwerkelijk aan rekwirante is toegekend.

Met haar vijfde en laatste middel stelt rekwirante ten slotte dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de Commissie zonder in strijd te handelen met het rechtszekerheidsbeginsel de steun kon berekenen op basis van een „marge” en terugvordering daarvan kon gelasten, terwijl het onmogelijk was, het reële voordeel dat rekwirante eventueel had genoten, te berekenen. Bovendien is het Gerecht niet op al haar argumenten betreffende schending van het rechtszekerheidsbeginsel ingegaan.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 659/1999 van de Raad van 22 maart 1999 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag (PB, L 83, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Raad van State (België) op 5 maart 2010 — European Air Transport NV/Milieucollege van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, Brussels Hoofdstedelijk Gewest

(Zaak C-120/10)

(2010/C 148/20)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Raad van State

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: European Air Transport NV

Verwerende partijen: Milieucollege van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, Brussels Hoofdstedelijk Gewest

Prejudiciële vragen

1. Moet het begrip „exploitatiebeperkingen” in artikel 2, sub e, van richtlijn 2002/30/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 maart 2002 betreffende de vaststelling van regels en procedures met betrekking tot de invoering van geluidgerelateerde exploitatiebeperkingen op luchthavens in de Gemeenschap⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat daaronder regels vallen die limieten vastleggen voor het geluidsniveau gemeten vanaf de grond, dat tijdens vluchten boven gebieden die dicht bij de luchthaven liggen moet worden gerespecteerd, bij overschrijding waarvan de inbreukmaker een sanctie kan oplopen, met dien verstande dat de vliegtuigen de routes moeten respecteren en zich moeten houden aan de procedures voor het landen en het opstijgen die andere administratieve instanties hebben vastgesteld zonder rekening te houden met het feit dat deze geluidslimieten moeten worden nageleefd?
2. Moeten de artikelen 2, sub e, en 4, lid 4, van deze richtlijn aldus worden uitgelegd dat alle „exploitatiebeperkingen” „geluidgerelateerd” moeten zijn, of laten deze bepalingen toe dat andere milieubeschermingsmaatregelen de toegang tot de luchthaven limiteren op basis van het geluidsniveau gemeten vanaf de grond, dat tijdens vluchten boven gebieden die dicht bij de luchthaven liggen moet worden gerespecteerd, en bij overschrijding waarvan de inbreukmaker een sanctie kan oplopen?
3. Moet artikel 4, lid 4, van deze richtlijn aldus worden uitgelegd dat het verbiedt dat naast geluidgerelateerde exploitatiebeperkingen op basis van het geluidsniveau van het vliegtuig, ook milieubeschermingsmaatregelen limieten vastleggen voor het geluidsniveau gemeten op de grond, dat moet worden gerespecteerd tijdens vluchten boven gebieden die dicht bij de luchthaven liggen?

4. Moet artikel 6, lid 2, van deze richtlijn aldus worden uitgelegd dat het verbiedt dat regels limieten vastleggen voor het geluidsniveau gemeten op de grond, dat tijdens vluchten boven gebieden die dicht bij de luchthaven liggen moet worden gerespecteerd, bij overschrijding waarvan de inbreukmaker een sanctie kan oplopen, welke regels kunnen worden geschonden door vliegtuigen die voldoen aan de vereisten van boekdeel I, deel 2, hoofdstuk 4, van bijlage 16 bij het Verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart?

(¹) PB L 85, blz. 40.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) op 8 maart 2010 — Waltraud Brachner/Pensionsversicherungsanstalt

(Zaak C-123/10)

(2010/C 148/21)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberster Gerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Waltraud Brachner

Verwerende partij: Pensionsversicherungsanstalt

Prejudiciële vragen

1. Moet artikel 4 van richtlijn 79/7/EEG (¹) in die zin worden uitgelegd, dat ook het in het recht betreffende de wettelijke pensioenverzekering voorziene stelsel van jaarlijkse aanpassing van de pensioenen (valorisatie) onder het in lid 1 van dat artikel neergelegde discriminatieverbod valt?
2. Zo ja, moet dan artikel 4 van richtlijn 79/7/EEG in die zin worden uitgelegd, dat het in de weg staat aan een nationale bepaling inzake de jaarlijkse pensioenaanpassing die voor een bepaalde groep ontvangers van minimumpensioenen voorziet in een potentieel kleinere pensioenverhoging dan

voor andere pensioenontvangers, indien deze regeling nadelig is voor 25 % van de mannelijke pensioengerechtigden maar voor 57 % van de vrouwelijke pensioengerechtigden, en een objectieve rechtvaardigingsgrond hiervoor ontbreekt?

3. Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord: kan een benadeling van vrouwelijke pensioengerechtigden bij de jaarlijkse verhoging van hun pensioen worden gerechtvaardigd door de lagere pensioengerechtigde leeftijd en/of de langere periode dat vrouwelijke pensioengerechtigden pensioen ontvangen en/of door het feit dat het normbedrag voor een in het sociale recht voorzien minimuminkomen, de Ausgleichszulagenrichtsatz (norm voor de compenserende toeslag) disproportioneel werd verhoogd, indien de bepalingen over de toekenning van het in het sociale recht voorzien minimuminkomen (Ausgleichszulage (compenserende toeslag)) voorzien in inaanmerkingneming van de overige eigen inkomsten van de ontvanger van het pensioen en de inkomsten van de echtgenoot met wie hij een huishouden deelt, terwijl bij de andere pensioenontvangers pensioenverhoging plaatsvindt zonder dat de overige inkomsten van de ontvanger van het pensioen of van diens echtgenoot worden meegerekend?

(¹) Richtlijn 79/7/EEG van de Raad van 19 december 1978 betreffende de geleidelijke tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid (PB 1979, L 6, blz. 24).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (België) op 12 maart 2010 — Corman SA/Belgisch interventie- en restitutiebureau (BIRB)

(Zaak C-131/10)

(2010/C 148/22)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Corman NV

Verwerende partij: Belgisch interventie- en restitutiebureau (BIRB)